Dagbladet 4/10-22
Identisk m. National T. 4/10-22
Der var en Gang.

„Der var en Gang —“ paa Paladsteatret.

Den gamle Bissekræmmer — Lars Madsen — og Fru Clara Pontoppidan som Prinsessen udenfor Pottemagerhytten.

„Der var en Gang —“ paa det Kgl., „Der var en Gang —“ i Dyrehaven, „Der var en Gang —“ paa Film. Var det sidste et Fremskridt? Baade Ja og Nej — mest vel nok Nej. Havde vort Lands vidunderlige skønne Natur ikke dannet Rammen i saa høj en Grad, som det var Tilfældet i Carl Th. Dreyers Film-Iscenesættelse, som man saa i Aftes for første Gang i Paladsteatret, havde ikke Skuespiller *Peter Jerndorff* som den gamle, hyggelige Eventyrkonge og *Ahnfelt-Rønnes* muntre Kaspar Røghat fyldt saa mange Scener med deres herlige Spil, og havde ikke *Lange-Müllers* fortryllende Musik ledsaget det saakaldte „Der var en Gang —“-Film-Eventyr — ja, saa var Filmen faldet. Nu gik det glædeligvis anderledes, om end man ikke tør betegne Resultatet som en større kunstnerisk Succes, dertil var sidste Halvdel af Stykket, naar lige netop fraregnes Slutningsscenen, alt for mat. Det var, som om Iscenesætteren var blevet træt allerede, da han havde slaaet sit virkelig store Slag i Aftenens Begyndelse, ikke mindst i den skønne, ja gribende Scene, hvor Prinsen fortæller om sit Land højt mod Nord — og Filmen viste den dejligste Billedbog af vort Land i de skiftende Aarstider.

Forventningerne var med Rette store, da Pausen efter 3die Akt begyndte. Men saa kom som sagt Skuffelsen, Drachmann — alt det, man kender og holder af — gled saa underligt i Baggrunden. Hvor var Markedsscenen, hvor de mange andre gribende Optrin? Hvor savnede man dog Prinsens og Prinsessens lyriske Repliker, nu blev kun Fru *Clara Pontoppidans* og Hr. *Methlings* Spil saa besynderligt tomt, om end naturligvis Fru Pontoppidan i Prinsessens Rolle glimtvis glædede Tilskuerne.

I et Par Smaaroller virkede Fru *Karen Thalbitzer*, der var en pragtfuld skeløjet Bolette Fadebursterne, *Torben Meyer* som Ceremonimesteren og *Schiøler-Linck* som Papegøje-Kammerherren yderst oplivende, og Aftenen igennem dukkede der en Række Dreyer'ske Finesser og yndefulde Fund frem i Filmen. Men *Palle Rosenkrantz'* Bearbejdelse af „Der var en Gang —“ var *for* fri .... Drachmann gik til Tider totalt tabt. Hvilket dog næppe vil forhindre Filmen i at opnaa en lang Levetid.

I Parkettet.

Filmsteatrene har ogsaa et Parket.

Jeg ved ganske vist, at *Johannes Nielsen* foragter alt, hvad der har med Films at gøre — uden lige netop en Bevilling — men han kommer til at finde sig i, at Filmens Premièrer ogsaa rykker op og bliver mondæne.

Om 50 Aar er der maaske slet ikke andet end Films-Premièrer, som man kan gaa til. Lur Filmen, den ruller!

Der var en Gang — ja, der var en Gang, da Films var noget med at falde paa Halen i en Bananskal eller myrde sin Elskede med 4 Øksehug og 3 Revolverskud. Den Tid er forbi, nu kræves der Skønhed.

Filmen har desuden en enestaaende Evne til at skabe nye Navne.

Nu har der ved Det kgl. Teater i mange Aar gaaet en Skuespiller ved Navn *P. Jerndorff*, og ingen har lagt Mærke til ham. I alt Fald vil jeg garantere, at ingen i Ejendommen Blaagaardsgade 41, hvor der dog ellers bor mange fortræffelige Mennesker, nogen Sinde har set den Herre. Men nu da Filmen har fundet ham frem, vil der ikke være nogen der i Huset, der ikke kender P. Jerndorffs Konge, der var umaadelig morsom.

Det glædede mange Mennesker i Aftes at se, at „Der var en Gang —“ begyndte med 500 Meter Billeder fra Droslens Liv. Man saa Droslen i Skoven, paa Marken, i Træerne, paa Reden og paa Vingerne. Tænk, at Drachmann har vidst saa meget om Droslen! Ja, han har fisket meget i sin Tid!

En Del af Filmen er optaget i Nøddebo og hele denne Egns Befolkning var i Teatret i Aftes.

En anden Del er taget ved Vesterhavet, og om nogle Dage møder Vestkystens Befolkning op i Sydvest og med Søstøvler.

Det er et meget snedigt Trick, paa den Maade skal hele Landets Befolkning hen og se Filmen;; hvem vil ikke se sit eget Egetræ eller sin egen Marehalm?

Hr. *Ahnfelt Rønne* spillede Kaspar Røghat og førte sig som en født Røghat, og her kan „Riddersalen“ ikke komme og fordre ham udleveret, som det skete i Vinterpaladsteatret.

Iøvrigt noterer jeg, at Fru *Karen Thalbitzer* for Kunstens Skyld havde lavet sig ganske skeløjet. Hvor er det dog muligt? Paa Det kgl. Teater er hun jo slet ikke saa skeløjet.

Det vil sikkert vare længe, før „Der var en Gang —“ omtales som — der var en Gang.

Jens.